

HOOFDSTUK 1

Proloog: een nachtelijk bezoek.

De nacht was uiterst killig te noemen. Al was het nog maar de derde dag van de negende maand, de man die door de straten van Sint-Abudimus liep, had spijt dat hij zijn jas niet aangedaan had. Niet dat het zou passen bij het witte gewaad dat hij droeg. Maar niets kon hem minder schelen dan dat. Het was voor hem al moeilijk genoeg geweest om de contreien die beter bekend stonden als Peyaderum te verlaten. Het was lange tijd geleden dat de Gevreesde Man zijn verdediging zo had opgetrokken. Op een gegeven moment had hij zelfs gedacht dat ook Fauconier op de hoogte was gebracht dat er vandaag iets cruciaal was gebeurd in het plan tegen de tiran van Peyaderum. Met al zijn vernuftigheid had hij uiteindelijk de geheime gang die onder de muur liep, kunnen bereiken. Deze kwam uit achter een geheime deur in het huisje van het oude portierhuis. Op die manier kon hij die vervelende Mistgeesten vermijden.

Desalniettemin was het zweet wel bij hem uitgebroken op het moment dat hij het huisje verliet. Het was té dicht tegen de poort. Dat had hij al dikwijls tegen Liesbeth gezegd, maar zoals hij dikwijls zelf zei, een vrouw die luistert, moest nog geboren worden. Er moest immers maar één der volgelingen van Fauconier op de uitkijk staan, en dan zou hij diep in de problemen zitten. Daarom kreeg hij altijd het koude zweet als hij de deuren van het huisje opendeed.

Dat zweet spiegelde nog steeds op zijn kale hoofd, en drupte zelfs in zijn rosige knevel. Dat was ook geen voordeel in de koude kille nacht en Michel vervloekte Patrick De Pauw omdat hij net deze avond had uitgekozen om alle hens aan dek te roepen.

Zijn brief was kort en bondig geweest. Bevelend bijna...

Beste Liesbeth en Michel.

*Ik heb uitmuntend nieuws verkregen.
Kom onmiddellijk naar Martines huis.
Daar leg ik jullie alles uit.*

*Tot gauw
Patrick.*

Michel had zich er initieel tegen verzet. Geen haar in zijn snor die het zag zitten om die avond nog de gevaarlijke oversteek te maken. Maar Liesbeth kon zeer overtuigend zijn. Al vond Michel, de term dwingend beter op zijn plaats.

Het was daarom dat hij nu met volle tegenzin door het dorp van Sint-Abudimus liep. Iedereen lag al te slapen in hun warme gezellige bed en Michel benijdde hen. Stuk voor stuk. Zeker toen de klokken van de kerktoren driemaal luidden. Nu zuchtte hij mogelijks nog vervelender, want hij was in de wetenschap dat hij helemaal niet veel slaap meer zou hebben daar Liesbeth er een gewoonte van had gemaakt om op een onmenselijk vroeg uur op te staan. Michel dacht zelfs na om in lichte looppas te gaan stappen, maar bedacht hem al vrij vlug. Martines huis was niet zo gek ver verwijderd van het dorp zelf, en hij had toch al door dat hij geen oog meer zou toedoen die nacht. Daarom besloot hij zelfs om iets trager te gaan stappen, om zo zijn krachten te sparen voor het hoogstwaarschijnlijk zeer belangrijk gesprek met Martine en Patrick. Michel begon op zijn dooie gemak door de straten te wandelen. Hij vouwde zelfs zijn handen achter zijn rug, en hoe dichter hij bij Martines huis kwam, hoe meer hij begon te slenteren. Hij begon rondom hem te kijken. Naar de vele velden die aan zijn rechterkant lagen, maar dat interesseerde hem niet zoveel. De moderne huizen, die trokken zijn aandacht. Michel kwam uit een andere tijd, en had het niet voor het modernisme. Hij vond namelijk dat de maatschappij en de architecturale vooruitgang, eerder een achteruitgang was. Geen enkel recent gebouwd huis, had nog karakter. Alles was prachtig uitgebalanceerd, het was iets té perfect.

In de tijd waaruit hij kwam, was alles ook veel kleiner. Kleiner maar gezelliger. Niet perfect, maar leefbaar. Het waren stuk voor stuk bouwwerken met hun eigen karakter, en hun eigen stijl.

Dat kon hij ook zeggen toen Martines huis opdoemde in zijn gezichtsveld. De halfopen bebouwing was niet speciaal te noemen, maar Michel had altijd gevonden dat het een thuis leek. Niet enkel en alleen robuuste stenen dat kamers herbergde, maar wel een warm nest, waarbij elk kind blij mocht zijn om op te groeien. Het huis was volledig verduistert en haast hermetisch afgesloten. Elk rolluik was tot aan de venstertablet gezakt. Geen enkel tuinlicht brandde op de hoogstwaarschijnlijk prachtig onderhouden tuin van Martine.

“Ocharm, die Martine. Zo uit haar bed gebeld worden,” prevelde Michel in zichzelf. Hij had oprecht medelijden met haar omtrent het feit dat ze haar zo meteen zouden moeten wekken.

“Michel, ben jij dat?”

Hij schrok van dit plotse stemgeluid. Omdat de voortuin van Martine zo donker was, had hij Patrick niet zien staan. Hij was immers versmolten met de schaduw terwijl hij nonchalant naast de voordeur op de vensterbank leunde. Michel stak zijn hand in de lucht om Patrick te begroeten alvorens hij eerst via kiezelsteentjes aan de straatkant, zo de oranje klinkers van de oprit betrad.

“Dag Patrick,” zei Michel toen hij eindelijk iemand kon onderscheiden in de duisternis.

“Je bent alleen?” vroeg Patrick ietwat teleurgesteld.

“Affirmatief,” knikte Michel bevestigend.

“Dat is een jammerlijke zaak.”

Michel was een beetje beledigd. Denkend dat hij alleen niet goed genoeg was. Vlagen der herinneringen kwamen hem te boven. Het verleden dat hij doorheen de jaren had begraven in zijn onderbewustzijn, dwarrelden even boven. Alsnog verdrong hij deze haast onmiddellijk.

“Liesbeth was graag meegekomen, Patrick. Maar zij kan Peyaderum niet meer verlaten. Ook zij is immers getroffen door de vloek van Fauconier. Al heeft ze haar ziel nooit kwijtgespeeld aan de Mistgeesten, zij is vervloekt met het eeuwige leven. Zolang ze haar ziel heeft, blijft ze eruitzien zoals nu, maar als ze de grens oversteekt, vergaat ze tot stof en ik denk niet dat wij dat willen...”

Patrick was even vergeten dat ook Liesbeth betrokken was bij de overname van Peyaderum. Al had hij nooit echt gesnapt hoe de vloek in elkander zat.

“En jij kan dat wel, zoveel jonger dan haar ben je toch ook niet?”

Nu was Michel opzichtig beledigd.

“Wil je nu zeggen dat ik een oude zak ben?”

Patrick schudde gauw het hoofd.

“Neen, Michel. Het is gewoon een oprechte vraag,” zei Patrick snel, hij had niet door dankzij de duisternis dat er een fonkeling in Michels ogen verscheen. Hij was Patrick voor de gek aan het houden en hij vond het fantastisch dat deze laatste dat niet doorhad.

“Ik ben inderdaad niet zoveel jonger dan Liesbeth, maar ik ben nooit getroffen door Fauconiers vloek. Ik ben er later bijgekomen en ben vrijwillig in Peyaderum gaan wonen. Omdat de tijd daar stilstaat, ben ik geen dag ouder geworden. Moest ik hier blijven, dan zou ik heel snel ouder worden en dat is iets waar ik tegenop kijk...” zei Michel grappend en nu had Patrick wel door dat hij met zijn voeten aan het spelen was.

Er kon zelfs een flauwe glimlach af.

“Dus, mag ik u vragen wat we hier komen doen? Waarom had jij ons zo dringend nodig?” vroeg Michel die terug de serieusheid zelf was.

“Zouden we niet eerst Martine wakker maken? Dan hoeft ik het maar één keer uit te leggen.”

Michel hief zijn schouders op. Hij vond het geen slecht idee om zo gauw mogelijk over te gaan naar het gesprek dat Patrick wilde voeren.

“Het is jouw begrafenis. Ik heb geen zin om Martines furie over mij te krijgen,” zei Michel achtteloos.

Patrick trok het hem niet aan, zijn nieuws was te belangrijk om te laten wachten. Daarom drukte hij zonder twijfel op de bel. Het geluid weerkaatste in de